

Biluztearen arriskuak

JUNE FERNANDEZ
KAZETARIA

ANTTON OLARIAGA

Zutabegile izan baino aurretik, blogaria nintzen. Agian horregatik ikasi nuen iritzi artikulua lehenengo pertsonan idazten. Ohartu nintzen erregistro horrek funtzionatzen zuela, gertua eta zintzoa zelako. Are gehiago, ahalduzaileria egin zitzaidan sentitzea nire ahotsak oihartzuna zuela. Ziberoprimista nintzen orduan.

Hogeitaka urterekin, nire ingurukoek behin eta berriro esan zidaten gehiegi biluzten nintzela blogean. Tartean ez nuen Gabriela Wiener kazetari eta idazle perutarra ezagutzen, baina intuitiboki bat egin nuen bere premisarekin: gure burua kontatzen dugunean, irakurlea ere kontatua sentitzen da.

Miresmena, arbuioa, inbidia eta epaia nahastu zaizkit Wienerren azken lana irakurri dudanean, *Huaco retrato* autofikziozko eleberria. Gehiegizkoa iruditzen zait bere liburu guztietan (*Sexografías*, *Nueve lunas*, *Dicen de mí...*) ageri den pudore falta. Aldi berean, erakartzen nau, nik erreprimitzen dudana joera askatu duelako.

Seguruenik, *Sexografías* irakurri berrikan argitaratu nuen *Puteras* izeneko testu bat nire blogean: idatzi nuen ordaindutako masaje erotikoez, prostituzio *queer* ekimen batez eta *jinetismo*-az, nire kuriositatea eta desero-

sotasunak aipatuz. Bizpahiru urteren ondoren, kriminologo feministen erreferentziak eskatu nizekion Euskal Herriko Unibertsitateko irakasle bati, ustelkeriari buruzko erreportaje bat prestatzeko. Gizonak posdata lizun bat idatzi zidan, *Puteras*-i erreferentzia egiten ziona.

Eskukatuta sentitu nintzen.

Azken urteotan, Espainiako feminista abolizionista oldarkorrek Wienerren *Sexografías* zein *Puteras* behin eta berriro aipatu dute sareetan, gure diskurtsoak eta gu geu karikaturizatzeko.

Ez ezazue *Puteras* bilatu. Ezabatu berri dut.

Feminismoan asko aztertu da emakume idazleen eta autofikzioaren arteko harreman oparoa. Paradoxa da lehenengo pertsona posizio zaurgarri batetik darabilgunok posizio are zaurgarriagoan bukatzen dugula: jomugan. "Biluzik agertzeko indar handia behar duzu, zeure burua oso landua izan behar duzu", esan zuen Edu Zelaietak *Gara*-n, *Ispilu biluziak* poema bildumaren harira. Bada, zaila da indartsu matentzea plazandre feminista zarenean, ohartzen zarenean zuk idazten duzuna zure kontra erabiliko dutela.

Sorgin ehizaren antza handia du egun bizi dugun ofentsiba antifeministak (tamalez, baita feminismo abolizionista

transfoboaren ofentsibak ere). Inkisizioak ez zuen sare sozialik behar, baina egia da plataforma digitalek errazten dutela zelatatzea, jazartzea, lintxatzea, umiliatzea. Trol matxista anonimoei buruz luze idatzi dut, kontuan izan barik gure bizilagunak izan daitezkeela. Tira, lektzioa ikasi nuen Irantzu Varelaren aukokoak ukabilkada eman zionean eta, halere, ustekabeen harrapatu nau egunotan herrian bizi dugun erasoaldiak (plazan zein sare sozialetan), nire jardun feminista iturburu duena.

Zutabea idazten hasi naizenean ez dut jakin nola itzuli "*Te expones demasiado*". "Arrisku handiegia hartzen duzu", iradoki dit txiolari batek. Esanguratsua iruditua zait, zuhurtzia falta leporatzen zaigulako erasoak pairatzen ditugun plazandreo.

Edonola ere, esposizioaren beldur naizen honetan, besoa tatuatua daradaman Arantxa Urretabizkaikaren *Bidean ikasia*-ko aipua darabilkit buruan:

"Beldur naiz, baina, halere, aurrera egiten dut. Ez du balio esateak ez dela beldurrik izan behar. Esan behar da baietz, beldur zarela, guztiz, gorputz osoa asaldatzen dizula beldurrak, baina, aldi berean, gauza asko egin daitezkeela beldur eta guzti. Geroztik ez nau beldurrak beldurtzen". ●